కథ

తప్పు

— చలసాని ఉషారాణి

మాధవి చాలా అసహనంగా ఉంది. తనభర్త బ్యాంకు నుండి ఎప్పుడు వస్తాడా అని తెగ ఎదురు చూస్తోంది.

''అమ్మాయ్! మాధవీ! ఒక గ్లాసుడు పంచదార ఇస్తావూ? ఈసారి రేషను రాగానే తెచ్చిస్తాను'' అంటూ పక్కింటి కామాక్షిపిన్ని గోడమీదుగా కేకలు పెడుతోంది.

''వస్తున్నా పిన్నీ!'' అంటూ ఆమె చేతిలో గ్లాసు అందుకుని నిండుగా పంచదార నింపి ఇచ్చేసి వెనుతిరిగింది.

''అదేంటే అమ్మాయ్! అట్లా ఉన్నావ్? వంట్లో నలతగా ఉందా ఏం?'' అంటూ ప్రశ్నిస్తున్న కామాక్షి దగ్గర ఆగకుండా ''అబ్బే ఏం లేదు పిన్నీ'' అంటూ వచ్చేసింది.

అదే ఇంకోరోజు అయి ఉంటే పోయిన నెలలో ఆమె తీసుకున్న పంచదార గురించీ, ఈ నెల మొదట్లో రెండు రోజుల్లో ఇస్తానని తీసుకున్న వంద రూపాయల గురించీ గుర్తుచేసి ఓ అరగంట బాతాఖానీ కొట్టి మరీ ఇంట్లోకి వచ్చి ఉండేది. కానీఈరోజు మాధవి తాను చూసిన సంఘటన తాలూకు షాకు నుండి ఇంకా తేరుకోక పోవడం వలన చాలా క్లుప్తంగా మాట్లాడి కామాక్షమ్మకి కూడా చిన్న షాకునిచ్చింది.

''ఏదో ఇరుగిల్లు పొరుగిల్లు అన్నాక ఇచ్చి పుచ్చుకోవడం తప్పుతుందా? అంతలోకే మోహం మాడ్చుకోవాలా? ఈవిడగారికి ఎప్పుడూ ఏ అవసరమూ రాదు కాబోలు?'' అంటూ కామాక్షమ్మగారు పెద్దగానే గొణుగుతున్నా పట్టించుకునే స్థితిలో లేదు మాధవి. గడియారం నాలుగు గంటలు కొడుతుండగానే పిల్లలిద్దరూ కాన్వెంటు నుండీ వచ్చేసారు.

''మమ్మీ నాకు మిస్సు గుడ్డు పెట్టింది చూలూ'', అంటూ ఐదేళ్ళ మానసి కుచ్చిళ్ళు పట్టుకుని లాగుతోంది.

ఏడేళ్ళ అశ్వర్థ మాత్రం స్కూలు బ్యాగు, టిఫెను కారేజీలున్న బుట్ట ఓమూల పడేసి అమ్మ ఏదో ఆలోచనల్లో ఉండటం కనిపెట్టి ఆనందంగా ఆటలకి పరిగెత్తాడు. మామూలుగా అయితే పిల్లలు రాగానే వారి బట్టలు విప్పేసి, స్నానం చేయించి, పాలు ఇచ్చి, హోంవర్క్ చేయించిన తరువాత ఆటలకి పంపించేది. ఇదే అదనుకొని అశ్వర్థ బయటకు పరిగెత్తాడు.

''మమ్మీ నేను కూడా ఆలుకుంటా'' మానసి అమ్మని బ్రతిమాలింది.

''ఉహూ! నువ్వు వెళ్ళవద్దమ్మా!''

''మరి అన్న వెళ్ళాలుగా''

''వాడ్ని రానీ! వాడి సంగతి చూస్తాను''

''నా చంగతి కూడా చూద్దువు గానిలే! నేనూ వెళతా''

''భడవా! వేలడంత లేవు అప్పుడే ఎదురు మాట్లాడతావా?'' అంటూ మాధవి మానసి రెక్క పట్టుకుని లాగింది. దాంతో మానసి, పెద్దగా ఏడుపు లంకించుకుంది. దాని ఏడుపు వినగానే ఎక్కడున్నాడో ఏమో అశ్వర్థ కూడా వచ్చేసి బుద్ధిగా షూసు, సాక్సు విప్పుకుంటున్నాడు.

మాధవి ఇద్దరికీ స్నానం చేయించి, పాలు ఇచ్చింది. రోజూ పాలు వద్దని మారాము చేసి బ్రతిమాలించుకుని తాగే పిల్లలిద్దరూ తల్లి కోపంగా ఉండటం చూసి గడగడా పాలు తాగేసారు.

''మమ్మీ!'' మానస మెల్లగా పిలిచింది.

''ఊ'' మాధవి కోపంగా చూసింది.

''నువ్వు మొహానికి సోపు లుద్దటం మలిచిపోయావ్''

''ఊ''

''మలీ! కులుపులు లావూ?''

''రావు లేమా! అమ్మ పౌడరు రాసిందిగా'' వెంటనే అందుకున్నాడు అశ్వర్థ. వాళ్ళమ్మ వాళ్ళని మరలా లాక్కెళ్ళి సోపు రుద్దుతుందని వాడి భయం.

''ఈరోజు హోంవర్కు లేదు. తాతయ్య వచ్చేసారు. . వెళ్ళి తాతయ్య దగ్గర ఆడుకోమా?'' అడిగాడు అశ్వర్థ.

''వద్దు! గోపీ వాళ్ళింటికెళ్ళి ఆడుకోండి''

''ఎవరింటికీ వద్దు. తాతయ్య దగ్గర ఆడుకోమంటావుగా ఎప్పుడూ?''

''ఇప్పుడు చెప్పుతున్నాగా... గోపీ వాళ్ళింటికెళ్ళండి. లేకపోతే ఎవరింటికీ వెళ్ళవద్దు! హాల్లోనే కూర్చోండి. టి.వి. పెడతాను'' విసుక్కుంది మాధవి.

''మనింట్లో టి.వి.లో ఏమీ రాదు. కామాక్షమ్మమ్మ వాళ్ళింటి టి.వి.లో చూడమా?'' అడిగాడు అశ్వర్థ.

''వద్దు! ఇక్కడే కూర్చోండి. రేపటి నుండి మనింటికి కూడా స్టార్ టి.వి. కనెక్షన్ పెట్టిస్తా!''

అంతటి వరం ఇచ్చేసరికి ఇద్దరూ బుద్ధిగా టి.వి. ముందు కూర్చుని ప్రసారం అవుతున్న వీణావాదన కార్యక్రమాన్ని చూడసాగారు.

''ఏమిటర్రా ఇంత బుద్ధిగా కూర్చున్నారు? ఆ ప్రోగ్రాం ఏం బాగుందీ? తాతయ్య వచ్చారు. చక్కగా ఆడుకో పోండి'' ప్రభాత్ రాగానే వాళ్ళకి పర్మిషను ఇచ్చాడు.

లోపల టిఫెను కార్యక్రమం చూస్తున్న మాధవి భర్తగొంతు విని బయటికి వచ్చింది.

''ఉహూ! వద్దు. ఇక్కడే ఉండనివ్వండి''.

''అదేంటి మధూ! పిల్లలు సాయంత్రాలు ఆడుకుంటే మంచి ఎక్సర్‌సైజు. అదీకాక పెదనాన్న వాళ్ళ కోసమే కాబోలు తయారై ఎదురు చూస్తున్నాడు''.

''వద్దులే నామాట వినండి''

కారణం లేనిదే మాధవి ఇలా మూడీగా ఉండదని గ్రహించిన ప్రభాత్ మాట్లాడకుండా తన రూములోకి వెళ్ళిపోయాడు. తాను బట్టలు మార్చుకొని వచ్చేసరికి మాధవి ఉప్మా తయారుచేసి ప్లేట్లల్లో సర్ది తీసుకువచ్చింది.

''ఒరేయ్! టిఫెన్ రెడీ! తాతయ్యని పిలవండి'' అని అశ్వర్థకి పురమాయించాడు ప్రభాత్.

''ఉహూ! ఆయన రూముకెళ్ళి మీరే ఇచ్చిరండి'' అంది మాధవి.

''పిల్లలూ మీరు తింటూ ఉండండి ఇప్పుడే వస్తాను'' అంటూ ప్రభాత్ తన రూములోకి వెళ్ళి మాధవిని పిలిచాడు.

''మధూ! ఇప్పుడు చెప్పు. ఏమిటి సంగతీ?''

''నేను చెప్పేది విని మీరు నమ్మక పోవచ్చు'', ముభావంగా అంది మాధవి.

''అలా ఎన్నడైనా జరిగిందా మధూ?'' ఖాళాహా అన్నాడు ప్రభాత్.

మాధవి ఆరోజు మధ్యాహ్నం జరిగిన విషయం నెమరువేసుకుంది.

★ ★ ★

మరుసటిరోజు శ్రావణ శుక్రవారం. ఇంట్లో ముగ్గులు వేయడానికి సుద్దముక్క అయిపోతే చాక్‌పీసుల కోసమని పెదమామగారు పనిచేసే ఎలిమెంటరీ స్కూలు దగ్గరే కావడంతో స్కూలుకు వెళ్ళింది మాధవి. ఆ ఎలిమెంటరీ స్కూలుకి ఆయన హెడ్ మాస్టారు. ఇక్కడికి బదిలీ అయిందని తెలిసి ప్రభాత్ తన ఇంటిలో ఉండమని పెదనాన్నని ఆహ్వానించాడు. ఇంకా సర్వీసు సంవత్సరం మాత్రమే ఉండటంతో ఆయన కూడా మరలా వేరే కాపురమెందుకని వెంటనే అంగీకరించాడు. భార్యపోయి రెండేళ్ళు అవుతోంది. ఉన్న ఒక్కగానొక్క కూతురికీ మూడుసార్లు పురుళ్ళుపోసి మరీ పోయారామె. ఈ సంవత్సర సర్వీసు పూర్తి కాగానే రిటైరుమెంటు జీవితం కూతురుదగ్గర గడపమని అల్లుడు ప్రాధేయపడతూ అడగడంతో సరేనన్నాడు. మాధవి కూడా సంవత్సరం మాత్రమే ఉండే పెద్దమామగారిని గౌరవంగా, ప్రేమగా చూసుకుంటోంది. ఈరోజు మధ్యాహ్నం దాకా ఆ వూరి హెడ్‌మాస్టార్ తన మామగారే అయినందున గర్వపడేది కూడాను.

వేసవి కాలం వచ్చిందని ఒంటిపూట బడులు పెట్టారు. వడివడిగా అడుగులేసుకుంటూ వచ్చిన మాధవి స్కూలు చిన్నారుల గొంతులు వినబడకుండ నిర్మానుష్యంగా ఉండటం గమనించింది.

హెడ్‌మాస్టరు రూముమూసి ఉండటం, బయట ఇద్దరు మొగపిల్లలు బిక్కుబిక్కుమంటూ నిలబడి ఉండటం చూసి ''లాంగ్ బెల్ అప్పుడే కొట్టేసారా?'' అని అడిగింది. ఇద్దరిలో ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు.

''అరె! మిమ్మల్నే అడిగేది స్కూల్లో పిల్లలెవరూ లేరేం?'' అడిగింది మళ్ళీ.

''కె.వి. సార్, ఎస్.వి. సార్ రాలేదు. అందుకని హెచ్.ఎమ్.గారు ఒక గంటముందే బెల్ కొట్టించారు'' ఇద్దరిలో సన్నగా ఉన్నవాడు జవాబిచ్చాడు.

''మరి మీరెళ్ళ లేదేం?'' అడిగింది మాధవి. మరలా వాళ్ళు తలదించుకున్నారు. కానీ జవాబు చెప్పలేదు.

''సరేలే! హెచ్.ఎం.గారున్నారా?'' అంటూ రూమువైపు నడువబోయింది.

''నళినీ కూడా ఉంది'' లావుగా ఉన్నవాడు చెప్పాడు.

ఠక్కున ఆగింది మాధవి.

''ఇంకెవరున్నారు?''

''వాళ్ళిద్దరే'' చెప్పాడు సన్నటి వాడు.

''నళిని ఎవరూ?''

''సి. నళిని. థర్డ్‌క్లాసు 'బి' సెక్షను'' లావాటి పిల్లాడు చెప్పాడు.

అంతే కదా! అని రిలాక్స్ అయిపోయి తలుపులు నెట్టబోతున్న మాధవి, పెద్ద మామగారి మాటలు వినిపించి ఆగిపోయింది.

''నళినీ! నీకే చెప్పేది. మరీ మారం చేయవద్దు. ఏదీ గౌను ఎత్తు. డ్రాయరు తీసేయ్! ఆ అదీ. కాసేపు ఓర్చుకో. మంచి పిల్లవు కదూ! ఏడవ కూడదు మరీ!...''

ఇంక వినలేకపోయింది. మాధవి. ఈ మధ్యకాలంలో వార్తాపత్రికల్లో కీచకుల్లాంటి గురువుల గురించి చదివింది కానీ, తన దగ్గరి బంధువు కూడా ఇలాంటి... ఛీ... ఛీ! ఛీదరించుకుంటూ ఇంటికి వచ్చేసింది. అప్పటి నుండీ తనలో తాను మదన పడుతూ శ్రీవారికి ఈ విషయం ఎలా చెప్పాలో తోచక బెంబేలు పడుతూ ఉంది. చివరికి ప్రభాత్ ఏమిటి సంగతి అని అడిగేసరికి జరిగినదంతా చెప్పింది. ప్రభాత్ ఇది వరకు పత్రికల్లో ఇద్దరు దుర్మార్గులు తమ విద్యార్థినులపై జరిపిన అకృత్యాన్ని చదివి స్పందించిన తీరు మాధవికి ఇంకా గుర్తు ఉంది.

''అలాంటి నీచులని ఏ మాత్రం క్షమించకూడదు. కోర్టులనీ... కేసులనీ తాత్సారం చేయకుండా నాల్గు రోడ్ల కూడలిలో నిల్చోబెట్టి, షూట్‌చేసి పారేయాలి! గురువనే పవిత్ర పదవికి కళంకం తెచ్చే వారిని నిలువునా చీల్చి ఉప్పుపాతర వేయాలి. నక్సలైట్లవేవాళ్ళు ఇలాంటి చీడపురుగుల్ని వదిలేసి అమాయకుల్ని బలి తీసుకుంటారెందుకో!'' అంటూ కోపతాపాలతో ఊగిపోయిన ప్రభాత్ ఈ విషయం విని ఎలాంటి వీరంగం సృష్టిస్తాడోనని కొద్దిగా జంకింది మాధవి. కానీ ప్రభాత్ అందుకు భిన్నంగా ''పిచ్చి మధూ'' అంటూ ఏదో చెప్పబోతుంటే నమ్మలేనట్లు చూసింది మాధవి. అది గ్రహించిన ప్రభాత్ మాధవిని అడిగాడు.

''స్కూల్లో పనిచేసే పద్మావతి టీచరు తెలుసా?''

''ఊ'' అంది మాధవి. ఆవిడ భర్త మా బ్యాంకులో క్లర్కు అన్న సంగతి కూడా తెలుసుకదా?''

''ఊ'' వాళ్ళ అమ్మాయే నళిని'' అన్నాడు ప్రభాత్.

''అయ్యో పాపం! అన్యాయంగా ఆ పిల్ల...

''నువ్వనుకున్నదేమీ కాలేదు'' అందుకున్నాడు ప్రభాత్. ''నువ్వు గదిబైట ఇద్దరు పిల్లల్ని చూసానన్నావు కదా! వాళ్ళిద్దరూ నళినీని ఏడిపించడానికి బాగా చెక్కిన పెన్సిల్‌ని బెంచీకున్న పగులులో నిలబెట్టారట. నళినీ కాస్త ఫోర్సుగా కూర్చోవడంతో ఆ పెన్సిలు ఆ పిల్ల డ్రాయరులోంచి లోపలికి బాగా గుచ్చుకుపోయింది. రక్తం చూసి వాళ్ళమ్మ కళ్ళు తిరిగి పడిపోతే హెచ్.ఎం. గారు నళినీని తన రూముకి రప్పించి ఫస్టు ఎయిడ్ చేసి, బ్యాంకుకు ఫోనుచేసి వాళ్ళ నాన్నని పిలిపించి హాస్పటల్‌కు పంపాడు. బయట ఉన్న మగపిల్లలిద్దరికీ వాళ్ళకి తగిన దండన ఇచ్చి ఇంటికి పంపారట''.

ప్రభాత్ చెప్పింది వినేసరికి మాధవికి మతిపోయింది. ఇంతలో ''ఏంటర్రా ఇంకా ఆడుకోవడానికి రాలేదు?'' అంటూ వస్తున్న పెద్ద మామగారికి టిఫెను ప్లేటుతో ఎదురెళ్ళి చేసిన తప్పు దిద్దుకోవడానికి అన్నట్టు ఆయన కాళ్ళకి మనస్ఫూర్తిగా నమస్కరించింది.